

MIHEJ

ПОГЛАВЉЕ 1

Reè Gospodnja koja dodje Miheju Moreseæaninu za vremena Joatama, Ahaza i Jezeckije, careva Judinih, što vide za Samariju i za Jerusalem.

² Ėujte, svi narodi, slušaj, zemljo i šta je na njoj, i Gospod Bog da vam je svedok, Gospod iz svete crkve svoje.

³ Jer, gle, Gospod izlazi iz mesta svog, i siæi æe, i hodiaæe po visinama zemaljskim.

⁴ I gore æe se rastopiti pred Njim, i doline æe se rasesti, kao vosak od ognja i kao voda što teèe niz strmen.

⁵ Sve je to za zloèinstvo Jakovljevo i za grehe doma Izrailjevog. Koje je zloèinstvo Jakovljevo? Nije li Samarija? Koje su visine Judine? Nije li Jerusalem?

⁶ Zato æu uèiniti od Samarije gomilu u polju da se sade vinogradi, i pobacaæu kamenje njeno u dolinu i otkriaæu joj temelje.

⁷ I svi rezani likovi njeni razbiæe se, i svi æe se darovi njeni sažeæi ognjem, i sve æu idole njene potrti, jer od plate kurvarske nakupi, i opet æe biti plata kurvarska.

⁸ Zato æu plakati i ridati; hodiaæu svuèen i go, plakaæu kao zmajevi i tužiaæu kao sove.

⁹ Jer joj se rane ne mogu isceliti, dodjoše do Jude, dopreše do vrata mog naroda, do Jerusalima.

¹⁰ Ne javljajte u Gatu, ne plaèite; u Vit-Afri valjaj se po prahu.

¹¹ Izadji, stanovnice safirska, s golom sramotom; stanovnica sananska neæe izaæi; žalost vet-ezilska neæe vam dati stanka.

¹² Jer stanovnica marotska tuži za svojim dobrom. Jer sidje zlo od Gospoda do vrata jerusalimskih.

¹³ Upregni brze konje u kola, stanovnice lahiska, koja si poèetak grehu kæeri sionskoj, jer se u tebi nadjoše zloèinstva Izrailjeva.

¹⁴ Zato pošalji darove Moresetu gatskom; domovi ahsivski prevariæe careve Izrailjeve.

¹⁵ Još æu ti dovesti naslednika, stanovnice mariska; doæi æe do Odolama, slave Izrailjeve.

¹⁶ Naèini se æelava i ostriži se za milom decom svojom; raširi æelu svoju kao orao, jer se vode od tebe u ropstvo.

ПОГЛАВЉЕ 2

Teško onima koji smišljaju bezakonje i o zlu se trude na posteljama svojim, i kad svane izvršuju, jer im je sila u ruci.

² Žele njive, i otimaju ih; žele kuæe, i uzimaju; èine silu èoveku i kuæi njegovoj, èoveku i nasledstvu njegovom.

³ Zato ovako veli Gospod: Evo, ja mislim zlo tom rodu, iz kog neæete izvuæi vratove svoje, niti æete hoditi ponosito, jer æe biti zlo vreme.

⁴ U ono vreme govoriæe se prièa o vama, i naricaæe se žalosno govoreæi: Propadosmo; promeni deo naroda mog. Kako mi uze! Uzevši njive naše razdeli.

⁵ Zato neæeš imati nikoga ko bi ti povukao uže za žreb u zboru Gospodnjem.

⁶ Nemojte prorokovati, neka oni prorokuju; ako im ne prorokuju, neæe odstupiti sramota.

⁷ O ti, koji se zoveš dom Jakovljevi, je li se umalio Duh Gospodnji? Jesu li to dela Njegova? Eda li moje reèi nisu dobre onome koji hodi pravo?

⁸ A narod se moj pre podiže kao neprijatelj; preko haljine skidate plašt s onih koji prolaze ne bojeæi se, koji se vraæaju iz boja.

⁹ Žene naroda mog izgonite iz milih kuæa njihovih, od dece njihove otimate slavu moju navek.

¹⁰ Ustanite i idite, jer ovo nije poèivalište; što se oskrvni, pogubiæe vas pogibljom velikom.

¹¹ Ako ko hodi za vetrom i kazuje laži govoreæi: Prorokovaæu ti za vino i za silovito piæe, taj æe biti prorok ovom narodu.

¹² Doista æu te sabrati svog, Jakove, doista æu skupiti ostatak Izrailjev; postaviæu ih zajedno kao ovce vosorske, kao stado usred tora njihovog, biæe vrema od ljudstva.

¹³ Pred njima æe iæi koji razbija; oni æe razbiti i proæi kroz vrata, i izaæi æe; i car æe njihov iæi pred njima, i Gospod æe biti pred njima.

ПОГЛАВЉЕ 3

Zato rekoh: Èujte, poglavice Jakovljeve i knezovi doma Izrailjevog, ne treba li vam znati šta je pravo?

² Koji mrzite na dobro, a ljubite zlo, sadirete kožu s njih i meso s kosti njihovih;

³ I jedete meso naroda mog i sadirete kožu s njih i kosti im prebijate, i sasecate kao u lonac i kao meso u kotao.

⁴ Tada æe vikati ka Gospodu, ali ih neæe uslišiti, nego æe sakriti lice svoje od njih u ono vreme, kako oni zlo radiše.

⁵ Ovako veli Gospod za proroke koji zavode moj narod, koji grizu zubima svojim i vièu: Mir; i ako im ko ne da ništa u usta, dižu rat na nj.

⁶ Zato æe vam utvara biti noæ i proricanje vaše tama; i sunce æe zaæi tim prorocima i dan æe im se smraèiti.

⁷ Tada æe se postideti videoci, i vraèari æe se posramiti, i svi æe zastrti usne svoje, jer neæe biti odgovora Božjeg.

⁸ Ali ja sam pun sile od Duha Gospodnjeg, i suda i hrabrosti da kažem Jakovu zloèinstvo njegovo i Izrailju greh njegov.

⁹ Èujte ovo, poglavice doma Jakovljevog i knezovi doma Izrailjevog, koji se gadite na pravdu, i sve što je pravo izvræete;

¹⁰ Koji gradite Sion krvlju i Jerusalim bezakonjem.

¹¹ Poglavar i njegovi sude po mitu, i sveštenici njegovi uèe za platu, i proroci njegovi

gataju za novce, a na Gospoda se oslanjaju govoreæi: Nije li Gospod usred nas? Neæe doæi zlo na nas.

¹² Zato æe se s vas Sion preorati kao njiva, i Jerusalim æe postati gomila, i gora od doma visoka šuma.

ПОГЛАВЉЕ 4

Ali æe u poslednja vremena biti utvrdjena gora doma Gospodnjeg navrh gora i uzvišena iznad humova, i narodi æe se sticati k njoj.

² I iæi æe mnogi narodi govoreæi: Hodite, da idemo na goru Gospodnju i u dom Boga Jakovljevog, i uèiæe nas svojim putevima i hodiæemo Njegovim stazama; jer æe iz Siona izaæi zakon i reè Gospodnja iz Jerusalima.

³ I sudiaæe medju mnogim narodima, i pokaraæe jake narode nadaleko, i oni æe raskovati maèeve svoje na raonike, i koplja svoja na srpove; neæe dizati maèa narod na narod, niti æe se više uèiti ratu.

⁴ Nego æe sedeti svaki pod svojom vinovom lozom i pod smokvom, i neæe biti nikoga da ih plaši; jer usta Gospoda nad vojskama rekoše.

⁵ Jer æe svi narodi hoditi svaki u ime boga svog; a mi æemo hoditi u ime Gospoda Boga svog uvek i doveka.

⁶ U to vreme, govori Gospod, sabraæu hrome, i skupiaæu odagnane i kojima zlo uèinih.

⁷ I uèiniæu od hromih ostatak i od odagnanih silan narod; i Gospod æe carovati nad njima na gori Sionu odsada i doveka.

⁸ I ti, kulo stadu, steno kæeri sionskoj, tebi æe doæi, doæi æe prva vlast, carstvo kæeri jerusalimske.

⁹ Zašto vièeš tako jako? Nema li cara u tebi? Eda li izgiboše tvoji savetnici, te te obuzeše bolovi kao porodilju?

¹⁰ Muèi se i vièi, kæeri sionska, kao porodilja, jer æeš izaæi iz grada i stanovaæeš u polju, i otiaæi æeš u Vavilon; onde æeš se osloboditi, onde æe te iskupiti Gospod iz ruku neprijatelja tvojih.

¹¹ A sada se sabraše na te mnogi narodi govoreæi: Da se oskvrni, i da se oèi naše nagledaju Siona.

¹² Ali ne znaju misli Gospodnje, niti razumeju namere Njegove, jer ih je skupio kao snoplje na gumno.

¹³ Ustani i vrši, kæeri sionska, jer æu ti naèiniti rog gvozden, i kopita æu ti naèiniti bronzana, te æeš satrti mnoge narode, i posvetiaæu Gospodu blago njihovo i imanje njihovo Gospodu sve zemlje.

ПОГЛАВЉЕ 5

Saberi se sada u èete, èetnice, opsedni nas, neka biju prutom po obrazu sudiju Izrailjevog.

² A ti, Vitlejeme Efrato, ako i jesi najmanji medju hiljadama Judinim, iz tebe æe mi izaæi koji æe biti Gospodar u Izrailju, kome su izlasci od poèetka, od veènih vremena.

³ Zato æe ih ostaviti dokle ne rodi ona koja æe roditi; tada æe se ostatak braæe Njegove vratiti sa sinovima Izrailjevim.

⁴ I stajaæe i pašaæe ih silom Gospodnjom, velièanstvom imena Gospoda Boga svog; i oni

æe nastavati, jer æe On tada biti velik do krajeva zemlje.

⁵ I On æe biti mir; kad dodje Asirac u našu zemlju, i kad stupi u dvore naše, tada æemo podignuti na nj sedam pastira i osam knezova iz naroda.

⁶ I oni æe opasti zemlju asirsku maèem i zemlju Nevrodovu na vratima njegovim; i On æe nas izbaviti od Asirca kad dodje u našu zemlju i kad stupi na medju našu.

⁷ I ostatak æe Jakovljevi biti usred mnogih naroda kao rosa od Gospoda i kao sitan dažd po travi, koja ne èeka èoveka niti se uzda u sinove èoveèe.

⁸ I ostatak æe Jakovljevi biti medju narodima, usred mnogih naroda, kao lav medju zverima šumskim, kao laviæ medju stadima ovaca, koji kad ide tlaèi i rastrže, i nema nikoga da izbavi.

⁹ Ruka æe ti se uzvisiti nad protivnicima tvojim i svi æe se neprijatelji tvoji istrebiti.

¹⁰ I u ono æu vreme, govori Gospod, istrebiti konje isred tebe i potræu kola tvoja.

¹¹ I zatræu gradove u tvojoj zemlji, i razvaliaæu sva tvrda mesta tvoja;

¹² I istrebiaæu vraèanje iz ruku tvojih, i neæeš imati gatare;

¹³ I istrebiaæu likove tvoje rezane i stupove tvoje isred tebe, i neæeš se više klanjati delu ruku svojih;

¹⁴ I iskoreniaæu gajeve tvoje isred tebe, i raskopaæu gradove tvoje,

¹⁵ I izvršiaæu osvetu s gnevom i ljutinom na narodima koji ne slušaše.

ПОГЛАВЉЕ 6

Slušajte šta govori Gospod: Ustani, sudi se s gorama, i neka èuju humovi glas tvoj.

² Slušajte, gore i tvrdi temelji zemaljski, parbu Gospodnju, jer Gospod ima parbu s narodom svojim, i s Izrailjem se sudi.

³ Narode moj, šta sam ti uèinio? I èim sam ti dosadio? Odgovori mi.

⁴ Jer te izvedoh iz zemlje misirske i iskupih iz kuæe ropske i poslah pred tobom Mojsija, Arona i Mariju.

⁵ Narode moj, opomeni se šta naumi Valak car moavski i šta mu odgovori Valam, sin Veorov, od Sitima do Galgala šta bi, da poznaš pravdu Gospodnju.

⁶ Sa èim æu doæi pred Gospoda da se poklonim Bogu Višnjem? Hoæu li doæi preda Nj sa žrtvama paljenicama? S teocima od godine?

⁷ Hoæe li Gospodu biti mile hiljade ovnova? Desetine hiljada potoka ulja? Hoæu li dati prvenca svog za prestup svoj? Plod utrobe svoje za greh duše svoje?

⁸ Pokazao ti je, èoveèe, šta je dobro; i šta Gospod ište od tebe osim da èiniš što je pravo i da ljubiš milost i da hodiš smerno s Bogom svojim?

⁹ Glas Gospodnji vièe gradu, i ko je mudar vidi ime tvoje; slušajte prut i Onog koji ga je odredio.

¹⁰ Nije li jošte u kuæi bezbožnikovoj blago nepravo? I efa krnja, gadna?

¹¹ Hoæe li mi biti èist u koga su merila lažna i u tobocu prevarno kamenje?

¹² Jer su bogatuni njegovi puni nepravde, i stanovnici govore laž, i u ustima im je jezik prevaran.

¹³ Zato æu te i ja biti da oboliš, pustošiaæu te za grehe tvoje.

¹⁴ Ti æeš jesti, ali se neæeš nasititi, i padanje tvoje biaæe usred tebe; i sklanjaæeš, ali neæeš izbaviti, i što izbaviš predaæu maèu.

¹⁵ Ti æeš sejati, ali neæeš žeti; ti æeš cediti masline, ali se neæeš namazati uljem, i mast,

ali neæeš piti vino.

¹⁶ Jer se dræe uredbe Amrijeve i sva dela doma Ahavovog, i hodite po savetima njihovim, da te predam u pogibao, i stanovnike njegove u podsmeh, i nosiæete sramotu naroda mog.

ПОГЛАВЉЕ 7

Teško meni! Jer sam kao kad se obere letina, kao kad se pabirèi posle branja vinogradskog; nema grozda za jelo, ranog voæa æeli duša moja.

² Nesta poboænog sa zemlje i nema pravog medju ljudima, svi vrebaju krv, svaki lovi brata svog mreæom.

³ Da èine zlo obema rukama što viæe mogu, iæte knez; i sudija sudi za platu, i ko je velik govori opaèinu duæe svoje, i spleæu je.

⁴ Najbolji je izmedju njih kao trn, najpraviji je gori od trnjaka; dan straæara tvojih, pohodjenje tvoje dodje, sada æe se smesti.

⁵ Ne verujte prijatelju, ne oslanjajte se na vodju; od one koja ti na krilu leæi, èuvaj vrata usta svojih.

⁶ Jer sin grdi oca, kæi ustaje na mater svoju, snaha na svekrvu svoju, neprijatelji su èoveku domaæi njegovi.

⁷ Ali ja æu Gospoda pogledati, èekaæu Boga spasenja svog; usliæiæe me Bog moj.

⁸ Nemoj mi se radovati, neprijateljice moja; ako padoh, ustaæu; ako sedim u mraku, Gospod æe mi biti videlo.

⁹ Podnosiæu gnev Gospodnji, jer Mu zgreæih, dok ne raspravi parbu moju i da mi pravicu; izveæe me na videlo, videæu pravdu Njegovu.

¹⁰ Neprijateljica æe moja videti, i sram æe je pokriti, koja mi govori: Gde je Gospod Bog tvoj? Oèi æe je moje videti; sada æe se ona pogaziti kao blato na ulicama.

¹¹ U koje se vreme sazidaju zidovi tvoji, u to æe vreme otiaæi zapovest nadaleko;

¹² U to æe vreme dolaziti k tebi od asirske do tvrdih gradova, i od tvrdih gradova do reke, i od mora do mora, i od gore do gore.

¹³ A zemlja æe biti pusta sa stanovnika svojih, za plod dela njihovih.

¹⁴ Pasi narod svoj s palicom svojom, stado nasledstva svog, koje æivi osamljeno u æumi, usred Karmila; neka pasu po Vasanu i po Galadu, kao u staro vreme.

¹⁵ Kao u vreme kad si izaæao iz zemlje misirske pokazaæu mu èudesu.

¹⁶ Narodi æe videti i postideæe se od sve sile svoje; metnuæe ruku na usta, uæi æe im zagluæiti.

¹⁷ Lizaæe prah kao zmija; kao bubine zemaljske drhæuæi izlaziæe iz rupa svojih; pritrææe uplaæeni ka Gospodu Bogu naæem, i Tebe æe se bojati.

¹⁸ Ko je Bog kao Ti? Koji praæta bezakonje i prolazi preætupe ostatku od nasledstva svog, ne dræi do veka gnev svoj, jer Mu je mila milost.

¹⁹ Opet æe se smilovati na nas; pogaziæe naæa bezakonja; baciæeæ u dubine morske sve grehe njihove.

²⁰ Pokazaæeæ istinu Jakovu, milost Avramu, kako si se zakleo ocima naæim u staro vreme.